

Interviul acordat de componentele trupei Amadeus biroului de presă al Pavilionului România la Expoziția Mondială 2010 (1 iunie 2010, Shanghai – Marian Mizdrea)

Împreună cu ansamblul folcloric Crișana și fanfara Shavale, trupa Amadeus a fost ambasadorul cultural al României la EXPO 2010 în perioada 27 – 31 mai, susținând două concerte live, la Music Club Expo Cultural Centre și pe scena Pavilionului României. Înainte de revenirea în țară, cele patru fete au avut amabilitatea de a vorbi despre experiența celor câteva zile de participare la Expoziția Mondială.

Î: Vă aflați pentru prima oară la Shanghai?

R: Da, suntem pentru prima dată, dar am mai concertat în Asia.

Î: Cum v-ați hotărât să acceptați deplasarea aici?

R: În primul rând, Marian (n.red: managerul trupei) ne-a spus să ne decidem într-o jumătate de oră. Nici nu a fost nevoie de prea mult timp, de altfel, pentru a hotărî asta.

Î: Știați despre Expoziția Mondială?

R: Știam câteva lucruri, apoi am intrat pe internet și am aflat mai multe amănunte.

Î: În general, artiștii se interesează și despre condițiile financiare atunci când concertează. Ați aflat că se vor asigura deplasare, cazare, diurnă, fără alte onorarii. De ce ați acceptat aceste condiții?

R: Am acceptat pentru țara noastră, pentru imaginea țării noastre, nu a fost niciun motiv financiar. Ne-am gândit, am discutat, având în vedere faptul că este un eveniment la care putem arăta că suntem mândre de a fi românce. Ne bucurăm foarte mult că am fost alese să reprezentăm România în această perioadă. Și acum, la final, putem spune că ne-a plăcut foarte mult, totul, ne-ați primit extrem de bine. Chiar ne-am simțit extrem de bine și ne pare rău că plecăm. Este un colectiv foarte simpatic.

Î: Cum ați fost primite la primul spectacol, la Music Club, cum ați simțit publicul?

R: Un public atent, foarte atent. Am avut și ceva emoții, dar sunt emoții constructive. La început ni s-a spus că este posibil ca publicul chinez să nu reacționeze foarte prompt, dar am fost surprinse când am observat că ne aplaudă în timp ce cântam, reacționau în fiecare moment. Oricum, am constatat că Wilhelm Tell este cea mai aplaudată piesă.

Î: După spectacolul de la Music Club ați venit la Pavilionul României.

R: A fost foarte frumos. Am urmărit și programul ansamblului Crișana, am jucat și o horă cu dansatorii. Ne-au invitat la joc. Vă dați seama, am jucat hore în China...

Î: Al doilea spectacol a fost pe scena pavilionului nostru.

R: A ieșit foarte bine. Și locația este foarte bună. Avem un pavilion foarte frumos, întregul pavilion. Iar scena, gradena, sistemul de lumini și audio sunt excelente.

Î: Ați mai lucrat împreună cu specialiștii de la Stage.

R: De multe ori. În cei zece ani de zile am avut multe ocazii. Ei ne-au oferit un sistem mult mai bun decât cel din Music Club. Pentru noi, ca artiști, totul a fost foarte bine pe scenă. Acest lucru este foarte important, pentru că trebuie să ne auzim, să știm cum cântăm, să avem controlul pentru a putea transmite mai departe. Și starea noastră se schimbă în funcție de sunet. Dacă este sunetul bun pe scenă ne simțim bine și suntem mai dezinvolve. Într-adevăr, la primul concert nu ne auzeam exact așa cum suntem noi obișnuite și am fost destul de concentrate pentru a ne auzi bine, să știm cum cântăm.

Î: Gradenă noastră nu a fost ocupată la maximum. S-a mers pe ideea invitării comisarilor generali, directorilor de pavilioane... În schimb, împrejurul pavilionului erau foarte mulți vizitatori care au urmărit întregul spectacol. A urmat invitația la restaurantul pavilionului. Cum vi s-a părut?

R: Ne-am bucurat foarte mult pentru că am avut mâncăruri românești, avem o săptămână de când am plecat din țară. Au fost și prăjituri, au fost invitați... Și restaurantul este frumos, elegant.

Î: Invitații erau spectatorii voștri.

R: Am fost surprinse de atitudinea lor. Foarte mulți au venit să ne felicite pentru concert, am făcut fotografii împreună, ne-au spus că le-a plăcut foarte mult spectacolul. Pentru noi este foarte important să aflăm și părerea publicului spectator.

Î: Astăzi au servit masa în pavilion comisarul general al Argentinei, împreună cu doi invitați. M-au întrebat unde sunteți și le-am spus că plecați în seara asta. Au făcut semn de la ochi către obraji, semn că regretă plecarea voastră.

R: Și nouă ne pare rău că plecăm. Acum suntem obișnuite cu ora, cu meniurile și ne-am împrietenit cu voi, putem spune că ne-am integrat în atmosfera expoziției.

Î: Ați fost împreună și cu artiștii de la Crișana și Shavale.

R: E frumos. Cred că stând atât de mult timp împreună, între străini, parcă te simți frate/soră cu ceilalți, ca într-o familie.

Î: Se spune că, în general, românii nu sunt în relații foarte bune, în străinătate.

R: Este posibil, dar noi pe unde am fost nu am observat asta. Probabil este vorba de românii care locuiesc în altă țară. Ar putea fi vorba și de mediul în care te afli. Într-un mediu cultural, de regulă, oamenii se iubesc. Petrec foarte mult timp împreună și se crează o legătură destul de strânsă.

Î: Nu obișnuiesc să fac comparații, dar vă rog să vorbim puțin și despre Pavilionul România. Ați fost prin Expo, ați văzut și alte pavilioane. Cum vedeți pavilionul nostru? Vă întreb asta pentru că noi, cei de-aici, îl știm ca și design încă de la săparea primei gropi pe șantier. Când avem vizitatori noi, suntem foarte interesați de opiniile lor. Voi îl vedeți acum pentru prima dată, cum vi se pare? Se încadrează în arhitectura, în peisajul expoziției? Iese în evidență? Atunci când v-ați plimbat prin Expo și ați văzut pavilionul, ca români, ați avut cât de puțin ideea de a-l evita, să preferați a gândi că nu este al României?

R: Nu, dimpotrivă... Ne-a atras atenția. Am văzut și un magnet cu pavilionul nostru, puține pavilioane aveau imaginea pe magneti. Am fost foarte mândre, ne-am și cumpărat. Pavilionul este foarte drăguț și, culmea, atunci când l-am văzut prima oară nu știam că este pavilionul nostru pentru că fotografiile pe care le văzusem îl prezentau din altă direcție, iar noi am văzut mai întâi „mușcătura” și ni s-a părut foarte interesant, am și spus că arată foarte bine. Când am constatat că este al nostru și am realizat că este scena pe care vom cânta am fost foarte mulțumite. Este foarte bună poziția, dar și designul, pentru că programele de pe scenă pot fi urmărite și dinafara pavilionului.

Î: Ce cuvinte chinezești ați învățat?

R: Știm să numărăm până la 10, dar îți spunem până la 5: „yi, er, san, si, wuuuu....”
Am mai învățat „Zai jian, Shanghai!” La revedere, Shanghai!

Î: Și noi sperăm să ne revedem. Vă mulțumim pentru tot ce ați făcut la Shanghai și vă urăm succes!